

Beneficis i diner públic

Els treballadors de Seat s'oposen a les últimes mesures empreses per la companyia. L'economista Jordi Clivillé explica per què.

El conflicte de Seat ha estat el final d'un llarg procés, bé d'incompetències per part de les direccions de Seat i de Volkswagen (difícil de creure), o bé el resultat d'una acurada planificació per tal de dismantellar les inversions que, en el seu dia, va fer la casa matriu a Zona Franca.

Tot sembla indicar que el projecte final de VW és amortitzar, en un termini de cinc anys, les inversions fetes en la factoria de Martorell. Per això, però, li cal el tancament de Zona Franca i la fabricació de tots els models, actuals i futurs, a la nova planta.

L'actual conflicte prové del canvi d'estratègia geopolítica que Alemanya adopta a partir de la caiguda dels règims comunistes i que fa que les seves inversions mirin cap a l'est. A partir d'aquí, doncs, Volkswagen intenta sortir d'Espanya al cost més baix possible, tot cercant les aportacions públiques suficients. No per assegurar el futur de Seat

CARME PUERTOLAS

Seat. Els treballadors de l'empresa encara no estan tranquils.

com a empresa, sinó els beneficis de VW com a grup.

El ministre d'Indústria va reconèixer en el Parlament espanyol que el cost del sanejament de Seat, en el moment de la seva venda a VW, va superar els 300.000 milions. La regulació temporal d'abril del 93 ha costat, en diner públic, més de

2.500 milions. Els acords signats després del 15 de desembre del 93 comporten l'aportació en jubilacions anticipades i regulacions temporals de més de 35.000 milions. Ara es discuteix la necessitat d'aportar-ne 65.000 milions més. Tot per tal de generar beneficis per a Volkswagen.

No és cert que la Unió Europea prohibeixi la participació dels governs en les empreses privades (El 20% de VW pertany al Govern de la Baixa Saxònia), en tot cas, el que prohibeix és malversar diner públic a fons perdut. Ben segur que si tota la despesa pública esmerçada en les diferents crisis de Seat hagués estat aplicada a la compra d'accions VW no hauria pogut prendre les decisions a espatlles dels nostres interessos.

Quan els obrers de Seat es neguen a la reestructuració de Seat, no defensen únicament els seus llocs de treball, sinó també la bona gestió del diner públic.

Jordi Clivillé

Una epidèmia informativa

Xavier Duran analitza com certes notícies científiques –com la del suposat "bacteri assassí"– són tractades de manera sensacionalista.

De tant en tant apareixen en alguns mitjans de comunicació notícies terrorífiques. Ara és un estrany virus que causa estralls entre la població i que desconcentra els científics de tot el món, ara és un bacteri assassí, producte de misterioses mutacions, que pràcticament es menja vius els malalts.

El bacteri assassí és, precisament, el protagonista de la darrera onada –fins ara– d'expectatives temoroses entre molts diaris. Tema agafat per un redactor d'un diari sensacionalista i ràpidament escampat a la resta de premsa groga britànica, finalment va ser tema de tractament extens de diaris seriosos, que en teoria no s'haurien de deixar endur

per qualsevol notícia poc consistent que sorgeixi.

Vista l'alarma que ha causat, alguns experts ja han explicat què i com és aquest suposat bacteri assassí. Es tracta d'un bacteri prou conegut i que no ha causat enguany més víctimes que les habituals, no sols a Anglaterra, sinó a la resta de països del món on és conegut des de fa temps. Que algunes morts hagin concidit en el mateix lloc o en poc temps o que hagin cridat l'atenció d'un periodista poc coneixedor dels temes mèdics no hauria d'haver estat motiu perquè altres mitjans es prestessin al joc.

El bacteri és el causant de l'anomenada afscitis necrotitzant, que, com indica la

segona paraula, destrueix els teixits. No és pas habitual, però tampoc no és estrany. A Alemanya, per exemple, en surten entre trenta i quaranta casos cada any i no per això s'han fet extensos reportatges sobre un misteriós microorganisme que es menja les persones en poc temps.

Les estadístiques són un pobre consol per a les víctimes o els familiars. Onze morts –els que hi ha hagut a la Gran Bretanya des del gener– ja són molts més dels que els metges i la societat en general voldrien. Però això no pot ser motiu d'una campanya que alarmi la gent i –ja sabem com som les persones– potser faci desdir més d'un de fer el viatge a Anglaterra que tenia previst des de feia temps.

Resulta curiós de constatar les contradiccions en què incorrem. Un bacteri perillós, però inhabitual i conegut, és motiu de portada mentre sempre se senten veus cansades que els recordin els perills del tabac –que això és molt més perillós i causa moltes més víctimes que no el bacteri en qüestió–. Critiquem les campanyes per una alimentació sana, per un consum moderat de l'alcohol o per a evitar la vida sedentària per catastrofistes. I, en canvi, prestem crèdit a reportatges que mai no haurien hagut de merèixer el tractament que han tingut.

Però sembla que la gent vol enemics

clars i al seu gust: el consum de tabac o d'alcohol depèn de la voluntat de cadascú. En canvi, un bacteri és un organisme contra el qual han de lluitar els científics. No ens agrada que ens recordin les nostres responsabilitats. Pensem que és millor de trobar el culpable en un petit ésser viu i que el remei no vingui del nostre esforç, sinó d'algun fàrmac de nou disseny.

A part la incoherència de la gent, cal parlar també dels perills que representen uns mitjans en què les qüestions científiques són tractades tan frívolament. L'absència de periodistes científics a molts diaris o el fet de no consultar-los

porta a desprestigiar-se amb espais desmesurats o a espantar els lectors de forma injustificada. Sobre ciència han d'escruiure els qui saben valorar les notícies, els qui s'informen bé i que rarament faran campanyes exagerades sobre coses intrascendents. Però aquests, a més de no ser, sovint, consultats sobre bacteris assassins s'han d'escarrassar a fer veure la importància que tenen afers com les deixalles radioactives, el creixement de la població o el delictes informàtic. I mentre els neguen espai als diaris, un petit bacteri s'apodera dels espais preferents.

Xavier Duran

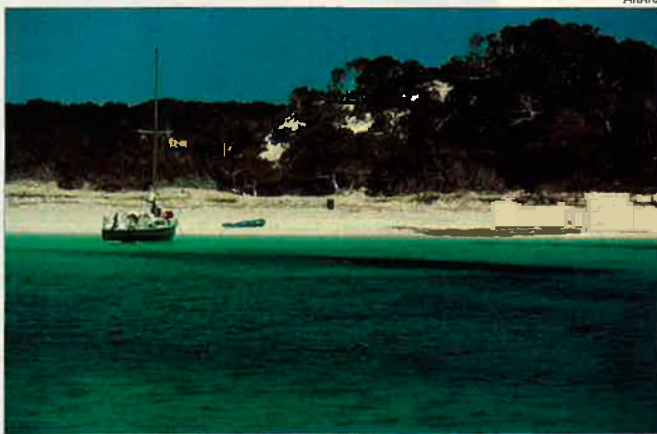
Ses Covetes, una altra nafra urbanística

Les agressions a les últimes platges verges de Mallorca no s'aturen. Planas i Sanmartí lamenta que la de ses Covetes, a Campos, en sigui l'últim exemple.

Ses Covetes és un llogaret del sud mallorquí contigu a la platja des Trenc, famosa per dos aspectes molt interessants: fou la primera que va acollir els nudistes i va ser objecte d'una campanya popular de defensa de la seva virginitat urbanística. "Salvem es Trenc!" fou el lema de la lluita ecologista per evitar que el ciment s'hi acostés tant com, ara mateix, ho ha fet a la veinada de ses Covetes, on es construeixen uns apartaments gràcies al permís concedit per l'Ajuntament de Campos del Port, regit pel PP i per un batlle de la confiança del president del Govern de Balears.

La polèmica està servida: no solament els partits polítics es llancen els plats pel cap, sobretot ara que estàvem en campanya d'insults electorals, sinó que també ho fan els representants de les institucions. Ningú no en té la culpa, però, mentrestant, l'empresa constructora va col·locant totxos cada dia.

En el cas estan implicats el Govern Balear, a través de la corresponent conselleria, el Consell Insular de Mallorca, amb la comissió que regeix l'urbanisme, el minis-

Es Trenc. Aquesta platja es va salvar, però la del costat, ses Covetes, està en perill.

teri espanyol que faci al cas, amb les competències en costes i, és clar, l'Ajuntament de Campos, el màxim responsable.

El recull de tot el que s'ha dit i escrit per part de persones, partits, institucions i representats, pot ésser molt profitós per al futur com una mostra del que mai no s'ha de fer ni de dir. Els uns i els altres es llancen les culpes i la porqueria, i el cas acabarà com gairebé sempre: pagant el poble. L'empresa promotora –estrangera, naturalment– haurà fet el negoci sense acabar les obres ni haver de promocionar

les vendes: simplement enderrocant i posant la mà.

No seria gens estrany que qualcú l'hagués parat abans aprofitant-se d'unes imprecisions legals i tirant endavant aquest dissortat i absurd projecte que, com tants d'altres, fa l'agost a base d'indemnitzacions, el millor negoci immobiliari en temps de crisi. L'Ajuntament de Campos, el seu govern del PP i el seu batlle n'hauran sortit nafrats políticament, però...

Com sempre, l'especulació immobiliària, l'aprofitament del sòl i la poca vergonya han fet una altra barrabassada a Mallorca.

No serà l'última. I encara no sabem si la platja de ses Covetes es veurà o no lliure de ciment, Déu faci que sí.

I darrer apunt urbanístic: el famós actor Michael Douglas féu unes obres d'ampliació de la finca s'Estaca, a Valldemossa, que fou de l'Arxiduc Lluís Salvador d'Àustria i que ara és propietat de l'actor i de la seva esposa Diandra, criada a Valldemossa. Ara les obres poden resultar il·legals i Douglas ha dit que, en tal cas, ell mateix agafarà pic i pala i les enderrocà. De pol·lícula. **Planas i Sanmartí**